

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 104 - Any III - Epoca III

Barcelona, 1 de Juliol de 1933

Número solt: 15, Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Unió Socialista de Catalunya
Federació Socialista Catalana (P. S. O. E.)

CONVOCATORIA

A TOTES LES SECCIONS I AGRUPACIONS

Els Comitès Executius de la «Unió Socialista de Catalunya» i de la «Federació Socialista Catalana (P. S. O. E.)», autoritzats pels Congressos dels respectius Partits, han acordat per unanimitat convocar les Seccions i Agrupacions adherides al

Congrés Extraordinari d'Unificació Socialista

que tindrà lloc a la Casa del Poble de Barcelona (Nou de Sant Francesc, 7), els dies 15 i 16 de juliol del 1933, per tal de tractar del següent

ORDRE DEL DIA

1. Presentació de credencials i constitució del Congrés.
2. Ratificació de l'acord de fusió de la U. S. C. amb la Federació Socialista Catalana del P. S. O. E.
3. Projecte d'Estatuts.
4. Punt de residència i nomenament del C. E.
5. Localitat on haurà de celebrar-se el pròxim Congrés ordinari.
6. Estructuració comarcal interina, als efectes de constitució del C. D.
7. Quotes a pagar.
8. Nomenament de delegat i de subdelegat al Comitè Nacional del P. S. O. E.
9. Eleccions municipals.
10. Proposicions.
11. Clausura del Congrés.

Barcelona, 25 de juny del 1933.

Per la «Unió Socialista de Catalunya», Joan Comorera, Secretari General.

Per la Federació Socialista Catalana, J. Recasens i Mercadé, President; E. Gilabert, Secretari.

INSTRUCCIONS

- Les Seccions i Agrupacions hauran de nomenar un delegat per cada vint-i-cinc cotitzants o fracció superior a deu.
- Els delegats designats hauran d'acreditar llur personalitat mitjançant la respectiva credencial, signada pel Secretari general de la Secció o Agrupació, i a canvi de la qual, els delegats rebran, en començar el Congrés, una tarjeta especial de Congrésista sense la qual no serà permesa a ningú l'entrada al recinte del Congrés.
- Donada la transcendència d'aquest Congrés, les Seccions i Agrupacions són interessades a fer els màxims esforços per concórrer a aquest Congrés amb la plena delegació que els correspon.
- Les Seccions i Agrupacions hauran d'enviar als Secretariats dels respectius Partits, per tot el dia 12 de juliol, una relació certificada dels delegats nomenats i el text complet de les esmenes i proposicions que hagin acordat presentar.
- La primera Sessió del Congrés tindrà lloc el dia 15, a les sis de la tarda.

Un nou llibre de Vandervelde

El mestre del socialisme internacional acaba de publicar un nou llibre: «L'Alternative: Capitalisme d'Etat ou Socialisme démocratique» (Bruselles, L'Eglantina, 18 frs.), on els companys que a voltes s'enteneixen una mica massa amb la creixent potència de l'Estat hi trobaran seriosos motius de reflexió i tots els vers democràtics motivacions de llur fe ultrancera.

De la crítica, justament laudatòria, que el camarada A. Rossi ha consagrat al nou llibre damunt les pàgines de «Mondes», ens plau traduir les següents ratlles dedicades a la personalitat de l'autor:

«Vandervelde no es tanca dins els textos dels mestres, que ell coneix bé i que sap meditar. Les seves fons són infinitament variades: arreu on hi ha la vida, s'apressa a prendre-li el pols.

Periòdics, diaris i volums gruixuts, converses i lectures, viatges i estadístiques, avui el butlletí del «Comitè des Forges», demà una pàgina de Balzac: la vida és cridada, en totes les seves formes i en tota la seva riquesa a dur-hi la seva contribució. I és aquest el sol mitjà d'«atrapar i passar la cultura burgesa. Vandervelde pertany a la categoria d'aquests socialistes pels quals — com per Marx — no hi ha res que els sigui aliè. Llur força és llur humanitat profunda. És aquest el gran, el sol socialisme possible. És el sol socialisme que pugui oposar-se a les místiques nacionalistes i feixistes: els és superior perquè duu amb ell les valors més formoses de la humanitat, els seus destins progressius. És a aquest socialisme al que cal cridar la joventut. Ella hi farà cap.»

Camarades belgues a Barcelona

Hem tingut el goig de saludar un grup nombrós de camarades belgues que han passat uns dies a Barcelona, en viatge d'estudi i d'informació. Formaven part del grup diversos diputats i senadors i dirigents de societats cooperatives, entre els quals els camarades Van Roesbroeck, Lemaire (pare i fill), Lombard, Gérard, etc.

Dimecres al matí visitaren la Unió Cooperatista Barcelonessa i l'Escola Industrial, on el company Campalans, junt amb els companys Fronjosà, Viladomat i Ardiaca, saludaren els camarades belgues en nom de la

U. S. C. i els acompanyaren a visitar les diverses dependències del centre, de la qual en traqueren una magnífica impressió.

A la sortida foren acomiadats pels nostres companys, als quals els camarades belgues expressaren llur admiració per l'obra de redreçament cívic i intel·lectual que està portant a cap el poble català, sota el signe de la República i del Socialisme.

LES SECCIONS SON PREGADES D'ENVIAR MENSUALMENT LES QUANTITATS RECAPTADES PRO "TREBALL", DIARI DE LA U. S. C.

La unificació del socialisme català El Congrés de Lleida

La convocatòria del Congrés Extraordinari d'Unificació Socialista que els nostres lectors trobaran en aquesta mateixa pàgina, és el millor comentari que es pot fer al Congrés de la Federació Socialista Catalana celebrat diumenge passat a Lleida. Tal com esperàvem, tal com era just i generós esperar, el Congrés de Lleida ratificà unànimement i per aclamació les bases de fusió amb la U. S. C., i immediatament els dos Comitès es reuniren per convocar conjuntament el gran Congrés que dintre dues setmanes tindrà lloc a la Casa del Poble de Barcelona per ratificar — usem per aquesta vegada el terme —, solemniament, la unificació ja concertada de les forces socialistes catalanes.

No calen, doncs, gaires més paraules per comentar aquest esdeveniment. Les imprescindibles per expressar la nostra admiració per la tasca sencera del Congrés de Lleida, Congrés ple de substància socialista, admirable per la serenitat i comprensió que ha revelat en tot el llarg de les deliberacions. I també per tributar el nostre elogi al company De Francisco, representant del P. S. O. E. en dit Congrés, qui a tothora es sabé produir amb l'objectivitat i l'equanimitat indispensables i trobà, en cada moment precís o difícil, la paraula justa o el consell orientador per acabar de perfilar la gran obra que s'estava portant a cap.

I ara unes paraules als nostres militants. Amb la convocatòria del proper Congrés ens trobem davant el moment més trascendental de la vida del nostre Partit. Moment decisiu que ha d'assenyalar la consagració del nostre Partit com el gran partit de la classe obrera, i, l'establiment inqüestionable del Socialisme a Catalunya. És, doncs, un moment de responsabilitat com mai, farcit de tots els destins històrics de la classe obrera catalana. Alhora que sorgeix l'entusiasme s'imposa la reflexió. Cada militant de la U. S. C. té en les seves mans una part de l'esdevenidor de la classe obrera catalana, una part de l'esdevenidor de Catalunya tota. La responsabilitat, insistim, és enorme. Per això cal que, malgrat el temps sigui breu, aprofitem intensament tots els dies que ens resten fins al Congrés, per realitzar tots plegats un vast i profund treball d'estudi i preparació que junt amb aquell esperit de germanor i cordialitat indispensable faci d'aquest proper Congrés un esdeveniment únic en la història del proletariat català i el punt de partida de la seva emancipació, ràpida i efectiva.

El desarmament econòmic

Com a mostra eloqüent de la coincidència que avui s'està establint entre tots els homes de bona voluntat — nets de prejudicis — en la judicació dels greus problemes econòmics que fan trontollar la vella civilització, ens plau d'inserir les ratlles següents, que tradueixen el pensament d'un dels homes més ben situats de Catalunya pel coneixement d'aquesta mena de problemes, i que no pertany al nostre partit. És justament aquesta coincidència d'estimacions allò que ens dona la garantia de l'establiment — pròxim o remot — d'un nou ordre social.

També l'economia té les seves lleis morals, avui massa oblidades, i llur infracció haurà de produir efectes desastrosos. Tothom està d'acord en què l'actual crisi coincideix amb una insuficiència relativa del consum. Les opinions més variades, i fins contradictòries, semblen lícites per tractar d'explicar les causes del dolorós fenomen econòmic que patim, però el fet d'aquella coincidència és en absolut indiscutible.

I no obstant, la solució que més generalment es propugna no pot ésser més absurda: La disminució del cost de producció, assolida sacrificant el nivell dels salaris — que, encara que sembli impossible, d'això es tracta — no pot conduir a altre resultat que agreujar el mal que s'intenta guarir. La sola solució lògica i prudent fóra, pel contrari, afavorir la continuada i raonable elevació del nivell de vida del major nombre, que, justament, representa a tot arreu el nucli principal de consumidors. L'abaratiment dels pro-

ductes és recomanable sempre que s'obtingui per virtut de la mecanització, de la racionalització o de la producció en sèrie. Però mai no hauria d'arribar-se a afectar, directament o indirecta, al nivell dels salaris que — sobretot en països com el nostre, on certament no pequen per escroix — s'hauria de considerar com quelcom de sagrat.

Es parla de la conveniència d'incrementar l'exportació, sigui com sigui. Convé examinar-ho. L'exportació, en sana doctrina, s'hauria d'obtenir com a fruit natural de la producció. L'exportació forçada, sobretot en temps de crisi econòmica general, constitueix un veritable atemptat contra la solidaritat humana, les conseqüències del qual seran perjudicials per a tots, àdhuc, en definitiva, pel propi infractor.

En la fabricació d'una peça de tela s'inverteixen, com a suposició, entre les operacions de filatura i teixit, dues setmanes del treball d'un home. Si mitjançant primes a l'exportació — que tots contribuïm a pagar — o mitjançant la baixa de jornals — obtinguda directament o per depreciació de la moneda — s'aconsegueix d'una manera artificialment la seva exportació, això equival en substància a emprar males arts per a privar de treball durant dues setmanes a un obrer del país importador — si és capaç de produir l'article — o d'un altre país que supleixi normalment la deficiència productiva d'aquell. La conseqüència, pròxima o remota, serà una disminució del nivell de vida del país afectat, que es veurà obligat, davant la multiplicació

El Comitè Executiu de la U. S. C. ha rebut del Comitè de l'Agrupació Socialista Obrera de Barcelona (P. S. O. E.) la carta següent, de la qual no cal subratllar l'afecte i la compenetració de sentiments en què està inspirada i als quals nosaltres sabem correspondre com és just:

Benvolguts companys:

El Comitè elegit a l'Assemblea de reorganització de les forces socialistes de Barcelona, que tingué lloc el dia 4 del corrent, en la primera reunió celebrada el dia 6 va prendre l'acord de dirigir-se al Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya, trametent-li una cordial salutació i l'adhesió més ferma.

Per tant, interpretant el sentir dels nostres afiliats, patentitzat pels acords de Mataró, en el que varen sentar-se les bases de la futura fusió dels socialistes de Catalunya, aquest Comitè de l'Agrupació Socialista Obrera de Barcelona, se us ofereix sense reserves de cap mena per a tot el que sigui a benefici dels ideals socialistes.

Rebeu la salutació més cordial dels que són vostres i de la causa obrera. El secretari, Lluís Rodríguez; el president, M. Martínez Cuenca.

L'evolució del feixisme alemany

Hitler c'ha demostrat bon seguidor de Mussolini. Pas a pas, es va reproduint a Alemanya el procés d'entronització del feixisme italià. Amb l'apartament d'Hugenberg del poder i la dissolució del front nacional alemany, Hitler s'erigeix en amo absolut del oGvern.

L'alta indústria que havia ajudat a pujar Hitler al poder, en espera de fer-ne una joguina seva, ha vist com aquell que sempre havia d'ésser servidor seu, ha pres fums de gran senyor i ha gosat rebel·lar-se contra ella, l'omnipotent. I allò que li és més feridor, menysprear-la. Com a Itàlia, es produeix avui a Alemanya el triomf de la classe mitjana sobre l'alt capitalisme, la revenja d'un llarg període de servitud i de menyspreu.

Vol dir això una ruptura definitiva de Hitler amb l'alt capitalisme? Per bé que entre ells s'odien prou cordialment per destituir-lo, no hi arribaran. Hitler per bé que amo de tot l'engranatge militar i policíac de l'Estat i de la gran massa nacionalista, necessita encara l'alt capitalisme, només fos que per atreure-se'l sense excessives violències, per als seus fins de dictadura econòmica.

L'alt capitalisme sap, prou que ha d'estar bé amb Hitler, puix darrera d'ell, hi ha el perill comú. I l'un i l'altre s'entenen malgrat llurs fondes dissensions, per empresonar els obrers i dissoldre llurs organitzacions de lluita.

de casos, a reduir els seus salaris amb caràcter defensiu.

Aquesta mena d'exportacions, lluny de constituir un remei per a la crisi, constitueixen manifestacions de l'egoisme nacional més equivocades i veritables actes d'hostilitat que no poden conduir, si es prodiguen, a cap altre resultat que al de que, mercès a l'influx recíproc de les mesures depressives del salari, devallem tots, amb el temps, a un nivell de vida de tipus inferior, el límit del qual es troba en el que tradicionalment «gaudeixen» els pobles miserables de la Xina.

Per assegurar la pau del món és necessari predicar i practicar el desarmament econòmic, tan indispensable com el desarmament militar. Totes les mesures que adopti un país per a defensar i per acreixar el seu nivell de vida, seran lícites i, en definitiva, beneficoses per a la humanitat. Contràriament, però, serien absurdes i il·legítimes les que tendessin a disminuir-lo i a atacar allò que, a costa de no petits sacrificis, han assolit altres pobles germans.

MOVIMENT SINDICAL

Els efectius sindicals

Els debats a què ha donat lloc el plantejament, en l'Oficina Internacional del Treball, de la implantació de la setmana de quaranta hores, ha fet evident l'esforç dels representants obrers per a fer viable aquesta mesura, encara que els resultats obtinguts, de moment, hagin estat negatius.

En aquestes Conferències, d'un març tan ampli i d'un tan gran nombre de participants, els delegats obrers hi tenen una tasca ingrata. Sovint han de lluitar contra la coalició dels delegats dels patrons i dels governs. I les reformes només arriben a obrir-se pas si tenen bons defensors i si aquests es veuen assistits per totes les circumstàncies favorables. L'artificiositat de les dimensions i la parsimonia dels acords, és un dels inconvenients més importants d'aquestes institucions modernes, portades per l'evolució de les condicions de lluita i de les que, malgrat tot, no cal desartar.

L'establiment de la setmana de quaranta hores és una mesura que respon a l'actual situació de crisi i a la millora moral de la classe obrera. Si les nacions capitalistes més importants es veïessin sota l'amenaça d'una acció constant de les masses explotades, probablement desapareixerien el cinquant per cent de les resistències que s'hi oposen.

En la majoria de petites democràcies, la reducció de la jornada ha fet camí, així com també en països importants, com França i Itàlia, on es té una més gran comprensió d'aquests problemes. I en nacions com Anglaterra i Estats Units, país aquest darrer amb indústries que ja tenen establertes les quaranta hores setmanals de treball, pot dir-se que la raó més important de llur resistència es troba en la gelosia de les iniciatives patronals, que es considerarien hipotecades per a futures llibertats de moviments, resumides en el dret de les empreses a obrar segons llur arbitri i sense limitacions a llur interès.

No n'hi ha prou de trenta milions de parats ni que els intercanvis internacionals hagin descendit d'un seixanta cinc per cent. La il·lusió d'una possible i miraculosa represa de les activitats econòmiques, amb la perspectiva de nous i renovats negocis lucratis, pot més que l'angoixa i les exigències d'una situació que és l'avantatge de l'aixafament definitiu de l'economia mundial. El capitalisme es negarà fins l'hora de la mort a tota temptativa d'organització racional de l'economia.

Seria pueril veure com la setmana de quaranta hores remeïria en absolut la crisi econòmica que travessa el món. Per als obrers n'hi ha prou en tenir consciència que aquesta millora no influiria en aquesta crisi si no fos en bé; i això els dóna dret a reivindicar-la amb tota energia. Els mateixos Estats capitalistes, amb les seves resistències, s'encarreguen de demostrar que, fins i tot amb aquesta millora implantada, no renuncien a una llibertat d'iniciatives que és l'obstacle més gran a tot reglament científic de la producció, el reglament de la qual seria l'únic esforç seriós per a combatre la crisi amb efectivitat i d'una manera duradora.

La setmana de quaranta hores no és altra cosa, dels obrers, que una mesura més elemental de defensa. I la base d'aquesta defensa del mínim del nivell de benestar i d'estabilitat econòmica ha de residir en la possessió d'una força sindical dintre cada Estat. Perquè la crisi és tan general, que no solament n'és afectada la vida econòmica del món i els recursos de les famílies obreres, sinó la mateixa força organitzada dels obrers.

L'acció internacional dels delegats obrers, malgrat els obstacles que han de vèncer, permet, encara, aplegar les forces internacionalment — per on pot veure's fins a quin punt és de vida o mort la unió dels obrers a través de tots els països — de mantenir el capitalisme a ratlla. Nacionalment, hi ha països que ja no compten sindicalment, com són Itàlia i Alemanya. I la resta ha vist disminuir enormement llurs efectius sindicals — França a ome-cents mil, amb una pèrdua de dos milions; Anglaterra, amb més de tres milions de disminució; i Espanya ha vist desaparèixer una de les seves centrals sindicals, la C. N. T., lliurada a l'aventurisme i al terrorisme anti-obrer.

La consecució d'una millora com la setmana de quaranta hores, ens demostra fins al punt que seria diferent la situació del món si en tots els països existís un fort moviment sindical per a donar suport a l'acció de conjunt del proletariat internacional. I cal remarcar-ho més a casa nostra, on dels Sindicats se n'ha fet un auxiliar criminal del sectarisme i de la irresponsabilitat.

Company:

Ja t'has subscrit a **TREBALL?**

Unió Socialista de Catalunya (Federació Catalana del P. S. O. E.)

Projecte d'Estatuts

Els Comitès Executius de la Unió Socialista de Catalunya i de la Federació Socialista Catalana (P. S. O. E.) havent acordat els Congressos respectius la fusió dels dos organismes, han resolt, de comú acord, presentar a llurs Seccions i Agrupacions el següent Projecte d'Estatuts pels quals es registrarà el nou organisme a crear, i que serà objecte de discussió en el Congrés extraordinari d'Unificació Socialista:

I

Ideal i característiques

Article 1er.—La Unió Socialista de Catalunya es proposa reunir en un organisme únic totes les forces socialistes de les terres catalanes.

El seu ideal és la realització del Socialisme, treballant tothora per a la seva divulgació, propaganda i organització.

Art. 2on.—L'actuació de la Unió Socialista de Catalunya es caracteritzarà, en la política catalana, per la seva condició de partit essencialment català, amb plena sobirania i personalitat.

En la política general i internacional serà la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol, al qual pertanyerà acceptant la seva disciplina.

II

Organització

Art. 3er.—La Unió Socialista de Catalunya estarà integrada per les agrupacions, seccions i col·lectivitats de les terres catalanes que acceptin el programa, els estatuts i els acords del partit.

Art. 4r.—Les entitats que pertanyin al partit hauran de constar almenys de deu afiliats, tenir uns estatuts legals d'acord amb els presents, dels quals n'enviaran un exemplar al Comitè Executiu, i comunicar a aquest els noms dels qui formen llur Comitè directiu.

Art. 5è.—Les mentades entitats tindran personalitat i autonomia per tot allò que es refereix a llur actuació particular i local, sempre, però, que s'emmotllin a la tàctica i als ideals socialistes.

Art. 6è.—En cada municipi sols podrà haver-hi una entitat del partit. Per raons territorials podran, però, formar-se sub-seccions o agrupaments per districtes, i llavors tota l'actuació d'aquestes haurà d'anar d'acord amb la de l'entitat a la qual pertanyin.

Art. 7è.—A la capital, aquestes sub-seccions o agrupacions per districtes constituiran una Federació local, amb règim i administració federal.

Art. 8è.—En cada comarca es constituiran, també amb règim i administració federal, Federacions comarcales. A aquest efecte, les comarques seran les establertes per la Generalitat de Catalunya, i mentre no estigui feta la divisió territorial, els Congressos del partit delimitaran l'estructuració interna que calgui als efectes dels presents Estatuts.

Art. 9è.—Als municipis on no hi hagi nombre suficient de companys per tal de constituir una entitat, aquests podran pertanyer al partit individualment demanant-ho al Comitè Executiu.

Art. 10.—Cada any el Congrés ordinari fixarà la cotització que per a atendre les necessitats i despeses del partit calgui assenyalar. Aquesta cotització serà a raó de tant per militant i la pagaran les entitats adherides per mesos anticipats.

Art. 11.—Les entitats que deguin, sense una causa plenament justificada, les cotitzacions de mig any, seran amonestades pel Comitè Executiu, no tindran vot en el partit i no podran prendre part en els Congressos.

Quan els deutes arribin a un any de cotització, seran donades de baixa del partit.

III

Els Congressos

Art. 12.—La sobirania i la direcció de la Unió Socialista de Catalunya correspon als seus Congressos, ordinaris o extraordinaris. Els ordinaris es reuniran cada any, en el segon trimestre, i els extraordinaris quan ho acordi el Consell Directiu o ho demanin la quarta part de les entitats adherides.

Art. 13.—Els Congressos ordinaris hauran de convocar-se amb un mes, almenys, d'anticipació. En canvi, la convocatòria dels extraordinaris no tindrà cap condició de termini.

Art. 14.—En els Congressos ordinaris s'examinarà la gestió del Consell Directiu, i dels representants a les Cambres legislatives i totes les propostions que figurin a l'ordre del dia, ja siguin del Consell o bé de les entitats, enviades al Comitè Executiu en el termini, no inferior a un mes, assenyalat a l'efecte. Es designarà, a més més, la població on hagi de celebrar-se el Congrés immediat i on hagi de residir el Comitè Executiu, preferentment, serà, a la capital.

Art. 15.—En els Congressos, tant ordinaris com extraordinaris, no es po-

drà tractar més que dels assumptes que figurin a l'ordre del dia, a excepció de les qüestions urgents.

Art. 15.—Si ho creu oportú un Congrés, ordinari o extraordinari, els seus acords o algun d'ells podran ésser objecte de referèndum per part de les entitats que integren el partit.

Art. 17.—Cada secció tindrà dret a una representació als Congressos, proporcional al nombre dels seus cotitzants, a raó d'un delegat per cada 25 o fracció superior a 10.

En cas de demanar-ho algun delegat, les votacions es faran pel nombre de cotitzants representats.

Art. 18.—Els delegats acreditats llur representació per mitjà de la corresponent credencial en la qual constarà el número de cotitzants de què es compona l'entitat que representa.

Art. 19.—El Comitè Executiu assistirà als Congressos, però els seus components no podran formar part de la presidència ni de cap comissió. No tindran vot, però tindran veu en tots els punts que es discuteixin.

Art. 20.—Les despeses de local i totes les altres que ocasionin els Congressos aniran a càrrec de l'entitat de la població on es celebri i les despeses dels delegats a càrrec de les entitats que els nomenin.

IV

El Consell Directiu

Art. 21.—La representació de la U. S. C. correspon al Consell Directiu, el qual assumirà les funcions directives i administratives, estarà encarregat de la propaganda, controlarà les entitats, els militants, els elegits i la premsa del partit, convocarà els Congressos i prendrà totes les mesures que exigixin les circumstàncies.

Art. 22.—El C. D. està constituït pel Comitè Executiu i per un delegat de cada Federació comarcal o de cada grup d'entitats a que fa referència l'article vuitè. Aquests vocals delegats seran elegits anyalment.

Art. 23.—El Comitè Directiu es reunirà ordinàriament cada tres mesos i extraordinàriament cada vegada que el Comitè Executiu ho cregui convenient o ho demani la majoria dels delegats.

Art. 24.—Les despeses que tinguin els delegats per a assistir a les reunions del Comitè Directiu, seran ateses per la caixa del Partit.

V

El Comitè Executiu

Art. 25.—El Comitè Executiu estarà compost de president, vice-president, secretari general, secretari d'actes, vice-secretari, tresorer i comptador, el nomenament dels quals farà cada any el Congrés ordinari. Tindran cada un les funcions pròpies de llurs càrrecs i seran reelegibles.

Art. 26.—Assumirà les funcions següents: Executar els acords dels Congressos i del C. D.; fer complir aquests Estatuts i totes les resolucions del partit; intervenir en les diferències que sorgeixin entre militants i entre entitats; resoldre els assumptes urgents i preparar els Congressos als quals presentaran els comptes i una memòria dels treballs realitzats.

Art. 27.—El C. E. sols donarà compte de la seva gestió al C. D., el qual

proveirà interinament els càrrecs que hi poguessin resultar vacants.

VI

Disposicions generals

Art. 28.—El Partit en general i les seves seccions o Federacions hauran sempre de prendre part, excepte en casos excepcionals, en les lluites electorals, fent-se la designació de candidats per les organitzacions a les quals correspongui.

Els militants elegits vindran obligats a pagar la quota que els assenyali el partit i donaran compte de llur gestió en les assemblees de les entitats o en els Congressos ordinaris.

Hauran de tenir el mandat a la disposició del partit i de l'organisme que l'ha elegit, essent obligatori el seu retorn en cas d'expulsió.

Art. 29.—Les publicacions del partit o d'alguna de les seves seccions o Federacions, estaran sotmeses al control polític i sindical del partit. Llurs directors i administradors, nomenats pel C. D. o pels Comitès de les entitats interessades, donaran compte de llur gestió en els Congressos o assemblees corresponents.

Art. 30.—Tots els militants estaran sotmesos al control de l'entitat a què pertanyin, i els qui exerceixin càrrecs en les cambres legislatives al control, a més a més, dels Congressos del Partit.

Art. 31.—Tots els militants condemnats per qualsevol entitat, podran recórrer en alçada davant el C. D. Així mateix podran presentar-se recursos contra aquells acords de les entitats i Federacions que un o més militants considerin contraris als principis i als Estatuts del partit.

En contra de les decisions del C. D., es pot recórrer davant un Congrés, entenen-se, però, que, entre tant, és ferma la resolució de l'organisme autoritzat per a intervenir en darrer terme en el conflicte.

Per a tots els recursos s'estableix el termini màxim d'un mes per a presentar-los.

Art. 32.—La pena d'expulsió comportarà la cessació de tota delegació, funció i representació en nom del partit havent de renunciar a tot càrrec que d'ell emanés.

Els que fossin expulsats no podran ésser admesos sinó per acord d'un Congrés, prèvia informació de l'entitat a la qual pertanyessin darrerament.

VII

Disposicions transitòries

Art. 33.—En virtut de la fusió de les antigues forces «Unió Socialista de Catalunya» i Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol, en les localitats on hi hagi entitats d'una i altra organització, procediran, en el termini màxim de tres mesos, a fusionar-se en una sola entitat. Si sorgissin dificultats, les resoldrà el C. E., acatant, ambdues parts, la resolució que aquest dictés.

Art. 34.—En el mateix termini de tres mesos, cada una de les dues antigues organitzacions procedirà a la liquidació de llur actiu i passiu, aportant al nou partit el líquid que resulti i sense que la nova U. S. C. s'hagi de fer responsable de més deutes o compromisos que els que siguin normals i justos.

La U. S. C. i les lleis laiques

JUSTICIA SOCIAL ha menat incansable una campanya enèrgica en pro del compliment de les lleis laiques a les escoles catalanes. I avui veu i constata amb alta satisfacció com aquelles exigències es van complint l'una darrea l'altra. Ha calgut, però, que fossin els homes de la U. S. C. els que se n'encarregassin de fer-ho i demostrassin amb fets, la culpable mollesa dels homes d'Esquerra en un afer tan trascendental.

Ha bastat que el company Xirau prengués possessió de la presidència de Cultura, per tal que cessés immediatament la vergonya que representava el coaccionar els pares que duïen llurs fills a les colònies, en demanar-los si volien o no que anessin a misa. Sabem també que el company Xirau ha encarregat l'estudi de la ràpida substitució dels llibres confessionals de les escoles per llibres laics. I tot darrerament ens ha estat comunicada una nova que ens omplia de satisfacció: la de la creació, a iniciativa del company Xirau, d'una Assessoria de bibliografia laica per a ús de tots els mestres de Catalunya, la direcció de la qual ha estat encomanada al company Torroja. No cal dir com ens felicitem d'aquesta decisió.

Joventut Socialista de Catalunya

Efectuades totes les operacions de liquidació, l'excedent net realitzat en la primera sessió de cinema de J. S. C. ha estat de 227'80 pessetes, la meitat de les quals el C. E., seguint un anterior acord, les ha lliurades al fons de «Treball», diari de la U. S. C.

ENSENYAMENT DE LA INTERNACIONAL

Amb el desig que el major nombre de companys puguin cantar en actes i manifestacions socialistes l'himne de «La Internacional», de Pierre Segeyer, la J. S. C. ha organitzat unes classes d'ensenyament del dit himne, a càrrec del company Parcerisa, que desinteressadament s'ha ofert a tal fi. Les classes començaran el proper dimarts, dia 4, a dos quarts de vuit del vespre, i s'aniran seguint cada dia a la mateixa hora, a l'estatge central de la J. S. C.

Són invitats cordialment tots els companys a assistir-hi. No hi pot haver cap bon socialista que no sàpiga cantar «La Internacional»!

nyor tampoc això ho ha acceptat i ha replicat amb el to de sempre que: «Las Leyes de excepción no pueden volver—em sembla que ha dit—las Leyes generales.» Jo aleshores li he fet observar que és el que volia entendre per Llei d'excepció, perquè una Llei dictada pel Parlament de la República i del de Catalunya és una Llei general, encara que solament interessi a un tros del territori peninsular; que, per tant, per a nosaltres, aquí a Catalunya, i estem a Catalunya—li he fet observar això perquè semblava que ell no ho sabia—, que aquí a Catalunya els Estatuts són Lleis de caràcter general i que, a més d'ésser unes Lleis de caràcter general, són Lleis fonamentals de la Catalunya d'avui i que per a nosaltres tenia tot el valor. I així ha anat continuant. Jo m'he mantingut en el meu dret, i el senyor Fernández Peña o Fernández Pérez s'ha mantingut en la seva hostilitat. Ha acabat la conversa amb el Jutge d'aquesta manera. Llavors jo m'he tombat cap el secretari i li he dit: «Li prego que prengui aquestes paraules que he dit i que les faci constar en català, perquè ja que es porten les coses a aquest extrem, jo ara faré valer el meu dret i vull que constin en català. Vull que consti en català que sóc diputat i que, per tant, en aquest moment jo no vull entrar en més detalls d'aquest procés que es vol fer.» La meua sorpresa ha estat extraordinària, perquè el senyor secretari, que és català, almenys de naixença—que no vol dir que sigui bon català—, no ha volgut prendre'm declaració en català: s'hi ha negat rodonament i m'ha dit encara, que jo parlés i que ells traduirien i que llavors ell signaria per mi. Jo he dit, doncs, «passint-ho bé. Jo no declaro, ni signo res i marxó.» I me n'he anat, potser més aviat del que devia, perquè ja estava a punt de perdre el control dels meus nervis, i és segur que si em quedo uns minuts més, l'escena, que ja era una mica picada, ho hauria estat excessivament, i per propi decòrum i per decòrum del Parlament he callat en sec i me n'he anat. Després he sabut que el senyor Fernández Pérez o Fernández Peña, en sortir jo, en veu alta, ha amenaçat de detenir-me. Sembla que la gent que hi havia allí al costat d'ell l'han fet desistir d'aquesta mesura una mica dictatorial, i sembla també que altres consells de funcionaris superiors del propi Palau de Justícia també l'hauran convençut que la detenció no procedia, o que, almenys, crearia per a ell una situació extremadament delicada.»

La insolència d'un jutge

Com saben els nostres lectors, la Sala de Govern de l'Audiència ha acordat instruir expedient al jutge senyor Fernández Peña per depurar la responsabilitat en l'incident ocorregut fa dies amb el nostre company diputat Comera. A demanda del magistrat instructor, el nostre company ha tramès a la Sala la següent versió del seu discurs del dia 18 de juny al Parlament Català, en el qual relata l'incident:

«He de parlar d'una qüestió que afecta el prestigi del Parlament i potser la seguretat personal dels seus membres. Dies després del 10 d'agost de l'any passat, jo vaig publicar un article a JUSTICIA SOCIAL, periòdic òrgan de la Unió Socialista de Catalunya. En aquest article, fent comparació de textos, jo arribava a la conclusió que el senyor Lerroux era el pare espiritual de la «Sanjurjada». Naturalment, aquesta conclusió no va ésser acceptada pel senyor Lerroux, i es va querèllar contra mi per injúria i calúnnia. Quan jo era Diputat va tenir lloc la conciliació al Jutjat municipal de Sant Gervasi. Naturalment, jo, en la conciliació, vaig dir que em semblava que en aquell article havia dit la veritat—i encara m'ho sembla ara en aquest moment—, i va acabar la conciliació d'aquesta manera. Un mes i mig després rebia una citació al Jutjat. El secretari era el senyor Comas, em semblava, i el jutge crec que es diu Fernández Peña, Fernández Pérez, o una cosa semblant. En la primera citació jo vaig concórrer-hi sense valer-

me de la meua qualitat de Diputat. Vaig dir en la declaració que em reconeixia l'autor d'aquell article i que acceptava, naturalment, les conseqüències, perquè aleshores també, com en la conciliació, continuava creient que l'afirmació aquella meua era certa i era honesta. Per a avui havia rebut jo una altra citació de la mateixa Secretaria i del mateix Jutjat, i aquest matí jo hi he anat ja amb el propòsit de fer valer la meua condició de Diputat i que el Jutge se servís tenir en compte aquesta qualitat de diputat i dirigís aquí al Parlament, si volia processar-me, la petició de suplicatori. I quan jo m'he presentat allí i he fet conèixer al Jutge, personalment, la meua condició de diputat al Parlament de Catalunya, el senyor Jutge, en un to inacceptable, m'ha replicat: «Para mi no hay más diputados que los de las Cortes Constituyentes.» Naturalment, començada ja la conversa en aquest to, comprendran els senyors diputats que allò que ha seguit no podia ésser millor. Li he dit aleshores que jo era diputat també, encara que ell no reconegués més que una categoria de diputats. Ampliant el seu pensament, m'ha dit que, no dient la Constitució de la República, que els diputats regionals tenen immunitat, per a ell no en tenien. Li he fet veure que hi havia un Estatut de Catalunya, que aquest Estatut interior de Catalunya és una Llei de la República i que en aquesta Llei de la República es parla de les immunitats dels diputats al Parlament de Catalunya. Aquell bon se-

Impressió parlamentària

(Sessió del 20 al 23 de juny)

S'inicia la setmana amb una sessió de les de solemnitat: provisió dels càrrecs de president i vice-president de la Cambra, a conseqüència de la dimissió del senyor Companys.

Són elegits els senyors Casanoves i Serra i Hunter, respectivament, i enmig de la satisfacció general és aïçada la sessió.

En la sessió del dimecres s'esgota lentament la interpellació sobre la política municipal del Govern de la Generalitat, que ja comentarem la setmana passada.

L'interès d'aquesta sessió és concreta particularment en la defensa pel company Comorera, defensa sòbria i ferma, d'un vot particular en forma d'article segon bis a la llei de conflictes del camp.

Aquest vot particular — val la pena de transcriure'l literalment — deia així:

«Article II bis. Queden totalment prohibits el subarrendament, l'explotació directa que se'n segueix i l'arrendament d'una superfície que excedeixi la capacitat normal de treball d'una família de conreadors.

Els subarrendataris existents en la data de presentació del Projecte d'aquesta Llei continuaran com a arrendataris en la terra que conreen, si és de llur voluntat.

Els contractes actuals, verbals o escrits, entre arrendataris i subarrendataris subsistiran obligatòriament pels propietaris.

Les terres explotades directament pels intermediaris subarrendadors suprimits per la present Llei, seran lliurades en arrendament als jornaleros que treballen i als veïns pagesos sense terra, en les condicions corrents en la localitat o comarca.

La renda o quota-part a satisfer pels nous arrendataris es fixarà d'acord amb el que disposen els articles 1.er i 2.n d'aquesta Llei.

Palau del Parlament, 26 de maig de 1933.—Serra i Moret i Comorera.»

A despit de la solidíssima argumentació del company Comorera, i tot i tractar-se d'un aspecte tan just i humà, la Comissió el rebutja, amb la promesa, tanmateix, d'incorporar-ne l'esperit a la llei grossa.

El magnífic discurs del company Comorera mereix els honors de la seva reproducció al Diluvi.

En la sessió del dijous la discussió del projecte de llei referent a la cooperació a l'homeatge a Francesc Layret dona lloc a una bona peça oratòria del company Comorera i a un fenomenal escàndol en «cantar» el company Fronjós unes quantes veritats als de la Lliga.

Finalment, en la sessió del divendres, té lloc la votació definitiva de la llei per a la resolució dels conflictes derivats dels contractes de conreus, per a la qual es requereix el quòrum de les dues terceres parts de la Cambra, tota vegada que es tracta d'una llei amb caràcter retroactiu. El resultat de la votació fou de 57 vots en pro i 14 en contra. El quòrum eren 50 vots.

Curset d'Economia

Lliçó sisena: Dia 3 de juliol

Seguint el desenvolupament d'aquest curset, el vinent dimarts, dia 3 de juliol, a dos quarts de vuit del vespre, el company Ardiaca parlarà de «Proteccionisme i lliurecanvis».

Temes del nostre temps

I. Entorn de l'Economia dirigida

Si s'entén per economia dirigida la intervenció del legislador o del governant en el desenvolupament de la producció, circulació i consum dels productes o de les mercaderies, es pot afirmar — sense necessitat d'invocar textos, recordant solament els manuals d'història — que l'economia dirigida, de la qual avui parlen alguns com si es tractés d'una idea acabada de néixer, és tan antiga com l'Estat. Allí on aparegueren, amb les primeres organitzacions socials, les formes estatals rudimentàries, allí, segurament, aparegué l'economia dirigida.

Ara, si donem a l'adjectiu dirigida, el sentit positiu o melioratiu que ordinàriament li atribuïm — com quan parlem de dirigir un vaixell, una orquestra o una empresa — caldrà reconèixer que la veritable economia dirigida encara ha de néixer, o bé que tot just acaba de treure el bec groc de la closca. Més o menys intensament, inconscientment o amb deliberat propòsit, l'economia ha estat intervinguda sempre. Dirigida, però — en el sentit de posseir una orientació ètica i integral —, no ho ha estat encara mai.

De les infinites intervencions dels legisladors en el camp econòmic, algunes possiblement hauran estat més o menys favorables a l'interès general dels diferents pobles particulars. La majoria, però, llegint la història, podem veure avui que han estat inútils o, més sovint, perniciosos.

Un dels exemples més reculats d'economia dirigida amb eficàcia i deliberat propòsit, el tenim en la política d'amagatzemament de queviures — reforçament de stocks, diríem avui —, seguida pel Faraó en els anys de les vaques grasses, d'acord amb els assenyats consells del vident Josep, conegut pel malnom de cast. Però ja aleshores — si la Bíblia no ment — igual com gairebé sempre en tots els segles que d'aleshores ençà s'han escolat, igual com avui passa en la generalitat dels casos els governants es limitaven a actuar damunt dels fenòmens, deixant intactes les causes del fenomen econòmic-social, és a dir, l'entranya viva d'allò que es tractava de modificar o corregir o, en altres termes, de dirigir a profit del major nombre.

En segles remots, quan la població de la terra era molt migrada, i en dies pròxims, mentre els pobles productors disposaven encara de mercats dotats de capacitat d'absorció relativament indefinida, els disbarats i les atzagalades eren d'un abast limitat. Llurs conseqüències rarament transcendien enllà de les fronteres on havien estat comesos. Avui, però, que tota la terra està ja repartida, amb zones de superpoblació considerable i amb tots els mercats sobressaturats, les coses han canviat radicalment. Tan radicalment com han canviat en pocs anys les condicions demogràfiques del planeta, tan radicalment com han canviat les condicions de la producció industrial.

Ens podran plaure o desplaure les limitacions, restriccions i ordenacions que s'hagin d'imposar a la indústria i al comerç universals, però és de tota evidència que fins que els homes — que tants anys fa que parlen de la humanitat i de la societat humana com d'un conjunt d'éssers, teòricament germans i amb iguals atributs naturals — no sortiran del caos i de l'anarquia econòmica en què avui el món es troba submergit, fins que no es decideixin, de bo de bo, a estructurar la societat amb una societat veritable, és a dir, fins que no sàpiguen establir l'Estatut

orgànic — no de Catalunya ni d'Europa — del món.

In illo tempore, quan les expressions política nacional i economia tancada tenien alguna realitat, la cosa — molt estimable, és clar, en l'ordre ètic general humà — no duia, pràcticament i des d'un punt d'albir materialista, cap mena de pressa ni tenia cap urgència. Subratllant l'argumentació amb línies groixudes, podríem dir que er segies passats, quan els pobles vivien separats els uns dels altres, per les barreres de les comunicacions, deis odis de raça i de la independència econòmica — com si els diversos Estats fossin cases solitàries en el paisatge del món — cada un d'ells podia sonar la música que més li plagués sense trencar l'harmonia general. Per la simple raó de que aleshores no hi havia cap harmonia general: cada veu era, en un cert sentit, una nota isolada. Avui, però, la facilitat de comunicacions ha suprimit les distàncies, i el creixement fabulós de la producció ha convertit la conquesta de mercats en la més aferrissada de les lluites. La fira del món, on es barregen tots els mercats, és el tumultuós bigarrament del mercat de Calaf. Els pobles ja no estan separats. No sols es toquen ja a tot arreu totes les fronteres — sense les clàssiques zones blanques que apareixien en les velles cartes geogràfiques, de no man's lands i terres incògnites — sinó que, políticament, moralment i, molt més encara, econòmicament, s'engalzen, s'entrepenen i es superposen. Mateix que en la física clàssica, en l'ordre econòmic pot dir-se avui plenament que ja no existeixen fenòmens independents. Una bona sabó a l'Àustràlia al temps de la bomba, farà oscil·lar el preu del blat a Gratallops.

Ja no viuen els diferents pobles en cases separades; tots habiten una sola i mateixa casa de veïnat. I, encara, els embans són prims i els sorolls i les enraonies traspuen i ressonen d'un pis a l'altre. Músics ambulants ahir, cada un podia anar tirant amb el sarró a l'espatlla i se les podia campar amb

la pròpia tonada. Avui, tots criden a l'hora — l'un al costat de l'altre — sense regla ni concert, segons el lliure caprici, obeint al peculiar tarannà. Sembla mentida, així, que hi hagi encara tanta de gent que es pasmi i es faci creus de que el conjunt sigui el que és: un tràit atabalador, estrident, sincopat i disarmonic. Breu, un orgue de gats. ¿I com podria ésser d'altra manera? Perquè les dissonàncies desapareguin i no soni cap nota fora de temps, no hi ha altre remei — i això és de tota evidència — que concertar en una orquestració econòmica general els instruments desaparellats de les distintes economies oposades i inconformes.

Per a eixir realment, eficaç i duradora, de l'angoixosa crisi econòmica mundial d'avui — i pel remei de la qual, segons una estadística alemanya de l'any 1932, esmentada per F. Nitti, s'han proposat més de vint-i-cinc mil solucions — no tenim altre camí que l'economia dirigida preconcitada al principi. No purament l'economia intervinguda — com fins avui — sinó l'economia pròpiament dirigida, és a dir, intervinguda per tal de donar-li una direcció i un sentit. Direcció i sentit que — segons el Socialisme — sols podran tenir una veritable eficàcia si poseeixen també llur adequada finalitat. És a dir, si s'adrecen conjuntament al major benestar de tots els homes. Per on veiem que, per nosaltres, allò que pot fer llur perfecció tècnica radica, precisament, en llur perfecció moral.

R. CAMPALANS

El café 'Tostadero' focus d'infecció reaccionària

El «Tostadero» està regit per una societat composta de set membres, els quals es divideixen així:

- 3 bascos, agraris i feixistes;
- 2 monàrquics;
- 1 clerical, i
- 1 italià feixista.

Les reunions dels dirigents del «Tostadero» més que comercials, són assemblees clandestines, on es complota contra la República i es fa política rabiosament anti-catalanista.

Com a botó de mostra aquesta frase caçada al vol (ull! senyors d'Estat Català): Nosotros nos comemos a todos los catalanes.

Que consti que en formular aquesta denúncia no ens guia el mòbil de crear un descrèdit comercial damunt l'esmentada societat, puix no cal, tota vegada que tothom sap que són uns informals i que no paguen a ningú.

Es més, no solament no paguen, sinó que peguen. Mireu com:

El dia setze d'aquest mes un treballador que fou acomiadat del café sense cobrar els seus jornals, i que havia reclamat davant el Jurat Mixt fou cridat al fall conjuntament amb el gerent del «Tostadero», i aquest fou castigat al pagament corresponent. Sembla, però, que el gerent del «Tostadero» no restà satisfet, puix que esperà el treballador a la sortida i l'agredí a cops de puny. Foren detinguts i del que acabo de dir van aixecar acta en el jutjat corresponent.

Companys de la U. S. C.: ¿No us sembla que hi ha motius sobers per a declarar el boicot al «Tostadero»? Teniu la paraula. LLUOH

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.º - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació i el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Fulletó de "Justicia Social" N.º 10

KARL MARX

La "Commune" de París

(Continuació)

va comèdia-conciliadora que ells s'obtinaven a no comprendre encara. «Fa alguns dies que us vaig dir que ens atansàvem al nostre objectiu. Avui he vingut a dir-vos: «Hem aconseguit l'objectiu. L'ordre, la justícia, la civilització han triomfat finalment!»

Era ben bé això. La civilització i la justícia de l'ordre burgès apareixen, sota una claror sinistra, cada vegada que els esclaus, els oprimits, els subjugats per aquest ordre, es revoltent contra els seus amos. Aleshores, aquesta civilització i aquesta justícia es lleven el vel: és la salvatgeria sense disfressa i la venjança sense fre. Cada nova crisi, en la lluita de classe entre l'home que s'apropia la riquesa i l'home que la produeix, fa ressortir aquesta realitat amb més força que mai. Les atrocitats burgeses del juny del 1848,

desapareixen davant la infàmia indecible del 1871.

L'heroisme amb què la població de París — homes, dones, infants — combaté vuit dies després encara de l'entrada dels versallesos, reflexa la grandesa de la causa per la qual es sacrificava, en tant que les fetes infernals dels soldats reflexen l'esperit inoït d'aquesta civilització de la qual són els mercenaris i els defensors. Gloriosa civilització, en efecte, el gran problema de la qual és, en aquesta hora present, trobar un mitjà de desembarassar-se dels cadàvers amuntegats que ha fet després de la batalla!

Per trobar un paral·lel a la conducta de Thiers i dels seus sanguinaris gossos de presa, cal remuntar-nos als temps de Sila i dels dos triumvirats. El mateix carnatge, sense distinció de persones, després del combat; la mateixa indiferència en la mortandad per l'edat o pel sexe; el mateix sistema de torturar els presoners; les mateixes proporcions, però aquesta vegada de tota una classe; la mateixa cacera salvatge dels caps que s'amaguen, de por que n'escapi algun de la mort; les mateixes denúncies d'enemics polítics i d'enemics personals; els mateixos assassins de ciutadans completament aliens

a la lluita, executats amb la mateixa indiferència.

Bé es podria fer, de totes maneres, una distinció: els romans no tenien metralladores per despatxar en bloc els ciutadans proscrits, no portaven «les lleis a la mà», ni tenien als llavis el crit de civilització!

I, després d'aquests horrors, esguardem l'altra cara, encara més odiosa, d'aquesta civilització burgesa, la cara que ens pinta la seva pròpia premsa. És el corresponsal d'un periòdic conservador anglès qui parla: «Quan s'oeix encara ressonar, en la llunyania, els trets isolats; quan els ferits, deseparats de tothom, agonitzen entre les tombes del cementiri Père-Lachaise; quan, en llur esfereïment, sis mil comunals, folls de desesper, erren pel laberinte de les Catacumbes; quan pels carrers són duts ramats de malaurats a morir, de vint en vint, sota el foc de les metralladores, és revoltant de veure els cafès plens de fidels de l'absentia, del billard o del domíno, la disbauxa femenina deambulant pels boulevards, i la nit profanada pel renou de les orgies que vessa dels reservats dels restaurants de moda.»

En tots els sagnants triomfs que aquesta civilització infame, basada

COMARCALS

Manresa

Dissabte, dia 10, a la Cooperativa va tenir lloc la conferència anunciada sobre «Els obrers i el cooperativisme». Degut a un afer urgent no pogué venir el company Serra i Moret. Al seu lloc vingué el company Ardiaca.

Començà l'acte amb unes paraules de Marcell Font, qui excusà l'absència del company Serra i Moret. Afegí que si bé en el canvi es trobaria a mancar la paraula reposada de l'ex-conseller, en canvi el company Ardiaca ho compensaria amb la paraula atrevida i entusiasta que comporta la joventut.

Ardiaca comença dient que el fet d'ocupar el lloc de Serra i Moret li serà un handicap, però a la vegada li servirà d'esperó perquè pugui superar-se i cobrir el buit.

Diu que els obrers, si volen obrir-se pas en el camí de les seves reivindicacions no poden abandonar els tres aspectes de lluita contra el capitalisme: polític, sindical i cooperatiu. Si bé el primer els ha de servir per guanyar la intervenció en les corporacions públiques i el segon pel millorament de les condicions econòmiques, sense la cooperació no farien res, car tots els beneficis els retornarien amb escreix al capital en el seu aspecte de consumidors. Per això els treballadors han d'organitzar-se en cooperatives de consum primer i després en cooperatives de producció. Sense l'organització cooperatiu poc els servirà el poder polític, car aquest instrument, degut a la manca de suport, no tindria cap valor, puix mentre l'economia estigui a mans del capitalisme, no hi haurà manera d'aconseguir l'emancipació total de la classe treballadora.

Retreu diversos exemples d'alguns països d'Europa, els obrers dels quals amb el seu esforç cooperatiu han pogut alliberar-se, en part, de la tutela de l'hegemonia capitalista. Així hom pot veure que obrers nòrdics muntaven una fàbrica de bombetes elèctriques i a l'any just de funcionar ja havien cobert les despeses d'organització. La constitució d'aquesta cooperativa va obligar al trust que regulava el mercat mundial, a una rebaixa important.

Acaba recomanant als obrers que tinguin interès a ingressar a les cooperatives per tal de preparar-se per a l'esdevenidor. Es refereix a la Cooperativa Obrera Manresana i diu que els treballadors manresans han de formar dintre els seus rengles i així prestar-li aquell ajut tan necessari, sobretot en els moments difícils, perquè aquesta entitat pugui assolir aquell esplendor del qual n'és mereixedor.

La nombrosa concurrència que assistí a l'acte va rebre les darreres paraules del company Ardiaca amb una entusiasta ovació.

SASTRERIA

Pantaleoni Germans

Confeccions per a homes i nens

Actualment exhibició i venda de les Novetats per a Primavera

Americana i Pantaló franel·la 72 ptes.

Xeixot nov. 63

Vestit complet des de 58

Pantaló franel·la des de 16

Secció especial a la mida

PORTAFERRISSA, 13

sobre l'esclavitud del treball, aconseguí sobre els campions, sempre disposats al sacrifici, d'una nova i millor societat, ofega els gemecs de les seves víctimes sota un clamor de calúnnia que l'eco propaga arreu del món.

Del París de la «Commune», ple de calma i de serenitat, la llopada de l'ordre en féu de sobte un veritable pandemònim. ¿Sabeu el què aquesta esfereïdora transformació demostrà a l'esperit burgès de tots els països? Doncs que la «Commune» projectava la ruïna de la civilització. Els parisencs, es fan matar amb entusiasme per la «Commune»; el nombre de llurs morts és superior al de les grans batalles conegudes en la història. ¿Sabeu el què prova això? Doncs que la «Commune» no era el govern del poble, sinó el fet de la usurpació d'una colla de malvats. Les dones de París donen joiosament llur vida a les barricades o davant els fusells del piquet. ¿Què prova això? Que el dimoni de la «Commune» les havia transformat en Megeres i en Hècates! La moderació de la «Commune» durant dos mesos d'un domini incontestat, no té altre parió en l'heroisme de la defensa. ¿Què pro-

(Continuarà.)

L'educació moral i cívica a les escoles de la República

PRIMER PUNT. — LA LLETRA I L'ESPERIT DELS TEXTOS LEGALS VIGENTS

L'article 48 de la Constitució de la República Espanyola, 1931, diu: «L'ensenyança serà laica, i arà del treball el centre de la seva activitat metoacologica i s'inspirarà en ideals de solidaritat humana.»

De la Circular de la Direcció General de Primera Ensenyança, data 12 de gener de 1932:

«L'escola ha d'ésser laica. L'escola sobre tot ha de respectar la consciència del nen. L'escola no pot ésser dogmàtica, no pot ésser sectària. Qualsevol propaganda política, social, filosòfica i religiosa queda terminantment prohibida a l'escola. L'escola no pot coaccionar les consciències. Al contrari, ha de respectar-les. Ha d'alliberar-les. Ha d'ésser el lloc neutral on el nen visqui, creixi i es desenvolupi sense pressions d'aquesta naturalesa.»

L'escola, per imperatiu de l'article 42 de la Constitució, ha d'ésser laica. Així, doncs, no ostentará cap signe que suposi confessionalitat, i així mateix: seran suprimits de l'horari i del programa escolar l'ensenyament i les pràctiques confessionals. D'ara endavant, l'escola s'inhibirà dels problemes religiosos. L'escola és de tots i aspira a ésser per a tots.»

De l'article 12 de l'Estatut Interior de Catalunya:

«L'ensenyament primari serà obligatori, gratuït i català per la llengua i pel seu esperit. S'inspirarà en els ideals de treball, llibertat, justícia social i solidaritat humana i es desenvoluparà mitjançant institucions educatives relacionades entre elles pel sistema de l'escola unificada. En tots els seus graus serà laic.»

SEGON PUNT. — ORIENTACIÓ TEORICA

Conclusió primera. — L'educació moral i cívica a les escoles de la República Espanyola, té una base legal taxativa i clara en els fragments transcrits, els quals li donen, d'altra banda, una orientació doctrinal completa i situen el problema entre les grans preocupacions dels nostres dies.

Conclusió segona. — El respecte que devem a la personalitat de l'infant, la significació específica de la infància en l'evolució individual de sentit i transcendència funcional no cospats encara pels educadors, el possible paral·lisme que hi pugui haver entre aquesta evolució individual i la de la raça, amb les abreviacions i modificacions establertes i necessàries, i la necessitat categòrica que l'escola sigui de tots i per a tots, obliguen al mestre a una actuació empírica, de fina discreció, davant la formació moral i cívica dels infants en el clos de l'escola.

Pràcticament, hom podria acceptar aquesta fórmula (1) esdevinguda ja clàssica en la pedagogia laica: «En el moment de proposar als alumnes un precepte, una màxima qualsevulla, pregunteu-vos si un sol home honrat es podria considerar ferit pel que aneu a dir. Pregunteu-vos si un pare de família — un tan sols — present a la vostra classe i que us escoltés, podria de bona fe negar el seu assentiment al que us sentí dir. Si sí, abstenu-vos de dir-ho, si no, parlu resolument; perquè el que aneu a comunicar al nen és la vostra pròpia saviesa, és la saviesa del gènere humà, és una d'aquestes idees d'ordre universal que diversos segles de civilització han introduït en el patrimoni de la humanitat.»

Conclusió tercera. — Les idees i les pràctiques morals són relatives i evolucionen en el curs de la història sota l'acció conjugada de diversos factors. D'altra banda, l'evolució individual humana en els punts d'observació esboçats en el primer paràgraf de la conclusió precedent i el mecanisme de la conducta, evolució progressiva que va des del reflex més simple fins als processos complicadíssims de la volició, ens mostren també les pràctiques i les idees morals en profunda i continuada transformació.

El cal, doncs, a l'educador una visió àmplia de tot això, generosa i comprensiva. Li cal saber veure en totes les manifestacions de la infantesa els antecedents necessaris, per imperfectes o reprobables que ens semblin, que ens permeten arribar en virtut d'un llarg procés evolutiu a les formes i resultats que ofereix l'edat adulta.

Conclusió quarta. — L'escola laica presenta al mestre una obligació ineludible: la de deixar fora dels clocs totes aquelles idees, conviccions, sentiments o pràctiques que siguin propis d'una filiació doctrinal, religiosa, social o filosòfica, és a dir, de tot allò que divideix els homes.

El mestre que en entrar a l'escola no sigui capaç de prescindir d'aquests valors íntims, àdhuc de llurs signes

(1) Jules Ferry, Carta als mestres sobre l'escola laica (1883).

Un document d'importància capitalíssima per a la definitiva regulació de l'ensenyament laic i cívica a les escoles primàries, el constitueix el dictamen, el text del qual publicuem, que ha elaborat la Ponència encarregada d'organitzar les Converses Pedagògiques en l'Escola d'Estiu que anualment organitza la Generalitat per als professors catalans. Aquest dictamen, en l'elaboració dels quals hi han intervingut d'una manera tan activa els nostres companys Torroja i Massó de Figueres, servirà de base de discussió per a dites Converses, la direcció de les quals portarà el nostre company, D. Joaquim Xirau. Vegi's, doncs, de quin manera tan decisiva, intervenen ja avui dia els homes de la U. S. C. en l'ordenació de l'ensenyament popular i com és el nostre Partit l'únic que, per la solvència indiscutible i indiscutida dels seus homes i el coratge radical del seu programa, pot servir amb tota amplitud i amb tota dignitat els anhels culturals del poble.

exterior, ni capir i copsar objectivament les idees d'ordre universal que són el patrimoni i l'aglutinant de tots els homes i de tots els pobles cultes, està incapacitat per a ésser el mestre d'una escola laica.

Conclusió cinquena. — Tota l'obra de la formació moral i cívica a les escoles de la República ha de tendir a una alta realització: dotar el nen dels darrers graus escolars d'una noció objectiva i sistemàtica dels conceptes morals i cívics de la nostra època, és a dir, del deure auster i rígid com a imperatiu categòric, el qual ens farà més lliures i exalta les valors de la personalitat i fa possible l'autonomia personal i la convivència humana.

Cal a aquest fi, aconseguir una relació íntima i eficaç, una relació de subordinació i dependència recíproques, entre la consciència moral de l'infant noblement excitada i il·lustrada, la conducta i una cultura intel·lectual de caire informatiu.

TERCER PUNT. — METODOLOGIA GENERAL

Conclusió sisena. — L'educació moral i cívica dels nostres deixebles requereix dues condicions fonamentals:

a) Que visquin en la major plenitud fisiològica possible, sense misèria orgànica ni funcional, sense fam ni fred, ni terror, sense aquests dolors que neutralitzen la seva potència vital, ja que a partir d'ells no podem esperar cap perfecció moral o cívica col·lectiva i fecunda;

b) Que trobi a l'escola, a tothora, un ambient social i humà, ric en suggestions ètiques, suau i sever, culte i distingit.

Tot això ens donarà una base àmplia i sòlida de positiva transcendència en la formació ètica dels nostres deixebles.

Conclusió setena. — Sobre la base que s'indica a la Conclusió precedent, ocasionalment i a mesura que ho permeti la capacitat dels nens, s'aprofitaran totes les circumstàncies fa-

vorables per a invitar a la reflexió moral.

Sols en els darrers anys de l'escolaritat, en els graus superiors, és possible recollir totes les reflexions i experiències dels nens per a fer un ensenyament moral i cívic sistemàtic i complet.

Conclusió vuitena. — La lliçó moral en els diversos graus de l'escola presentarà les característiques següents:

Per a pàrvuls, senzill, viva, breu, intuitiva; excitant la invitació, invitant dolçament a l'acció moral; o desenvolupant per pressió externa, per l'exemple o per invitacions a la reflexió els processos inhibitoris. Poques paraules, cap precepte, res de formalismes.

Per als graus elementals i mitjos, un xic més reflexiva; fer que els nens discorri; que posin exemples.

Per als graus superiors, més objectiva i sistemàtica. Transcendència de l'acte moral. Necessitat del sistema moral. Principis i lleis ètiques. Lliur relació amb els moments de l'evolució humana. La moral primitiva i la nostra. Fer que els nens es plantegin racionalment el fet moral. Associar moltes lliçons d'aquests graus amb altres d'història general, d'història de la Filosofia, d'història de les Religions, dels costums, etc.

TERCER PUNT. — TEMÀTICA

Conclusió novena. — Una característica indispensable de tota lliçó moral és el realisme estricte. La lliçó moral o cívica ha d'ésser en tot moment cosa viscuda.

Conclusió 10. — De la conclusió tercera se'n desprenen normes pràctiques de gran interès. Per exemple:

Davant del sentiment i idees en estadis primitius (crueltat, rúdesa, grup, pàtria, cabdallatge, servilisme, rebel·lia, etc.), cal procedir amb comprensió i tacte per endegar aquestes valors positives, les quals arriben a esdevenir en el curs de l'evolució, els més enlairats sentiments de solidaritat humana.

La primera sessió de la Conferència Internacional del Treball

La XVII Conferència Internacional del Treball s'ha inaugurat, com saben els nostres lectors, el dia 8 de juny. La sessió solemne presidida per Atul Chatterjee, President del Consell d'Administració, començà per una manifestació emocionant en la memòria d'Albert Thomas, primer director de l'O. I. T., el seu animador i gairebé podríem dir el seu creador. Successivament representants de tots els grups de la Conferència reteren homenatge a la memòria de l'il·lustre mort.

A continuació la Conferència havia d'elegir el seu president. De diversos costats es proposà per aquest lloc a De Michells, delegat governamental italià. En nom del grup obrer, el nostre camarada Jouhaux, sense insistir en les raons que tothom coneix, declarà únicament que el grup obrer s'abstenia en l'elecció del President. La Conferència acceptà aquesta declaració, sense el més lleu moviment, declaració que per altra banda tothom esperava, posant de relleu, amb aquesta discreta cortesia, que desitjava respectar els sentiments dels representants obrers. Així no plaqué gaire la delegació alemanya, la qual naturalment, no ha desaproveïtat aquesta ocasió per a fer el ridícul. El doctor Ley, designat abusivament pel govern alemany per a representar els obrers del seu país, pujà a la tribuna per declarar que votaria a favor de De Michells i palesar així les seves simpaties polítiques i personals. Aquesta declaració provocà, no sols una protesta vehement del camarada Jouhaux, sinó també un pregon malestar en el si d'aquelles delegacions que desitjaven donar llur suport a la candidatura de De Michells. Cal fer constar que amb la seva protesta Jouhaux no es proposa discutir pas al Dr. Ley el seu dret a expressar la seva simpatia personal envers el candidat a la presidència, sinó protestar contra la usurpació inoïda comesa pel Comissariat nazi en parlar en nom dels obrers alemanys. «Vós no sou obrer alemany — li digué Jouhaux —. Vós sou el Comissari del Reich encarregat de la vigilància de les organitzacions sindicals alemanyes.» Aquest incident tingué un acabament poc satisfactori per al seu autor. Michells, elegit per unanimitat, a

part de l'abstenció de totes les delegacions obreres, excepte l'alemanya, regràcia, en el seu discurs d'obertura, tots aquells que l'havien votat o l'havien lloat, excepte un de sol, al qual no jutjà digne d'ésser esmentat, el doctor Ley. Aquest silenci humiliant per al delegat alemany, fou remarcat i aprovat per tota la Conferència.

Seguidament els diferents grups que comprèn la Conferència es reuniren separatament en sessió oficial per tal d'elegir llurs president i vice-presidents de la Conferència, llurs secretaris i els membres que havien de formar part de les diferents comissions.

En la reunió dels grups obrers, assistí, també, naturalment, la delegació alemanya. De les trenta cinc delegacions, hi eren presents trenta. Amb motiu de les diferents eleccions, excepte per al President (Mertens) i per al secretari (Schevaenels) sorgiren incidents, puix la delegació nazi alemanya, fent causa comuna amb la feixista italiana, pretenia obtenir llocs a la Mesa, i en les diverses Comissions, cosa que li fou negada unànimement totes les vegades.

Remarqueu, amb aquest motiu, per a destruir d'una vegada totes les cal·lumnies innobles que circulen per la premsa alemanya, tan «ària» com jueva, que aquesta unanimitat era composta per delegats obrers i consellers tècnics obrers afiliats a la Federació Sindical Internacional, a la Internacional cristiana, a l'Associació Internacional Obrera (anarco-sindicalistes) i per alguns altres, les organitzacions dels quals no estan encara afiliades a la F. S. I., però que adopten els seus principis i simpatitzen amb la seva acció.

Un incident, força violent, es produí entre el delegat nazi per una banda i l'Assemblea per l'altra, quan el doctor Ley es permeté expressar conceptes ofensius per a la classe obrera alemanya i per als representants dels treballadors d'altres països. Tots els delegats obrers, ensem, manifestaren d'una manera vehement llur indignació i obligaren a callar l'ofensor de la dignitat obrera i de la Solidaritat internacional.

W. SCHEVENELS

Secretari General de la F. S. I.

Unió Socialista de Catalunya

Mitjings i Conferències

AVUI
Mitjng al Sindicat de Treballadors de Montblanc. Oradors: Vila Cuenca, Trilles, Comorera.

DEMA
Conferència del company Comorera al Sindicat Agrícola de Tona, a les nou del vespre.
Tema: «La Reforma agrària a Catalunya».

JULIOL, 5
Conferència del company Ardiaca a la Secció del Clot (Clot, 34), a les deu del vespre.

Tema: «Una gran obra a crear: la Cooperativa de Consum de Barcelona».

JULIOL, 6
Mitjng a Vilanova i Geltrú.
Oradors: Vila, Cuenca i Fronjosà.

FEDERACIÓ COMARCAL DE BARCELONA

El proper dilluns, dia 3, a les deu de la vetlla, es reunirà en sessió ordinària el Consell Central de la F. C. de Barcelona, per a discutir el següent ordre del dia: I. Lectura i aprovació de l'acta de la reunió anterior. II. Actuació de la Junta Executiva. III. Preguntes i proposicions.

SECCIÓ DEL DISTRICTE IV
Dia 3 de juliol, a les deu del vespre. Assemblea extraordinària per discutir ordre del dia i nomenar delegats al Congrés Extraordinari d'Unificació socialista.

BARCELONA VELLA
Es recorda als companys de C. D. que la reunió del dilluns vinent, dia 3, serà de dos quarts de deu del vespre. — El Secretari.

Conclusió 14. — Els infants manifesten una accentuada tendència a formar agrupacions societàries de diversos tipus i a governar-se lliurement.

En tot això el Mestre actuarà discretament, excitant i afavorint l'expansió d'aquests sentiments socials: però cal que estigui sempre amatent per tal d'evitar tota desviació, precocitat o amanerament que puguin convertir aquests societats i governs en organitzacions buides de sentit infantil.

Conclusió 15. — Cal que els infants d'ambdós sexes es tractin a l'escola amb la major naturalitat. No s'ha d'exercir sobre d'ells cap pressió per tal que alternin o estiguin separats. La relació lliure entre ells no constitueix ni ha de constituir problema.

Totes les informacions sobre diverses qüestions sexuals, ocasionals o sistemàtiques segons l'edat dels nens, son sempre indicades a l'escola, mentre es facin amb discreció, esperit científic i naturalitat. Contribueixen a ennobrir la sexualitat i a donar-li un caràcter especulatiu, que tan necessari és per a controlar els poderosos moviments afectius que provoca.

La major part de les activitats escolars poden acompanyar-les junts, algunes, les més pròpies de cada sexe separatament.

La coeducació de l'escola no s'ha de proposar mai reduir o llimar les característiques diferencials biològiques d'ambdós sexes. Pot, al contrari, fomentar-les dintre d'un to general profundament humà.

Conclusió 16. — Del que s'indica en la Conclusió sisena, apartat a), se'n desprèn la importància que l'escola ha de donar sempre a l'educació física, al joc i als esports. Considerarà tot això com a cosa fonamental i indispensable per a la formació moral i cívica dels nens, digne del mateix interès i cura que li mereixen les altres activitats escolars.

Conclusió 17. — El nen ha de treure de les nostres escoles hàbits arrelats de treball. Ha de sentir la dignitat del treball i la de qualsevol ofici o professió.

La distinció entre professions servils i nobles no l'han de conèixer els nostres deixebles, però sí, han de tenir noció clara del que representa l'exercir servilment o noblement cada una d'elles.

Conclusió 18. — És un compromís indispensable de l'escola laica l'inclinar el nen a la més perfecta tolerància.

Conclusió 19. — El nen té dret a l'afecte incondicional i al respecte profund del seu mestre. Afecte i respecte que el mestre ha de mostrar de faiso seriosa i persistent, sense demostracions excessives ni extemporànies.

Conclusió 20. — La lliçó moral i cívica és quelcom viu que neix pel d'emoció i que no s'ha de constrènyer ni contenir, ni complicar.

La lliçó moral i cívica s'ha de distingir sempre per la senzillesa elegant, per l'oportunitat i per l'eficàcia.

Cal manear amb extrema discreció i bon gust les moralitats, les fables, els contes i els exemples.

Conclusió 21. — És cosa indispensable en tot Mestre la puntualitat i el compliment estricte del deure.

Cal també que vetlli per la seva dignitat professional. Recomanacions, els obsequis i les preferències entre els alumnes són incompatibles amb aquesta dignitat i rigidesa.

La personalitat moral i cívica i professional del mestre, home del tipus normal de la seva època, és un centre d'irradiació que omple la classe i l'escola d'altres i suggestives tonalitats.

Conclusió 22. — Tots els nens de les escoles de la República hauran reflexionat força vegades sobre punts relacionats amb aquestes qüestions:

Conviccions religioses, filosòfiques, socials o polítiques dels homes. Homes indiferents. Homes de conviccions i homes sense conviccions fermes. Els fanàtics i els sectaris.

La intimitat que suposen les conviccions filosòfiques o religioses. Orientació suprema que cadascun, lliurement, dona a la seva vida.

Els grans ideals col·lectius humans, expressió dels punts de major coincidència de tots els ideals individuals.

Aquestes reflexions els portaran al conreu de la pròpia personalitat i a la tolerància.

Conclusió 23. — L'obra de la formació ètica dels nostres petits escolars necessita un precedent, un complement i una continuació: la col·laboració familiar i social, sense les quals aquella obra s'esvairia i esdevindria estèril.

Aquestes col·laboracions depenen de diversos factors socials que des de l'escola estan s'ha de considerar i tenir en compte.

L'escola en tot moment ha de viure a to amb la cultura social de la seva època; i ha d'irradiar, a més, la seva obra com a model de superació continuada.